

Kilde 13: Emil Andersens beretning om OL 1936

Kilden er et uddrag fra den danske sportsjournalist og medlem af Danmarks Olympiske Komité Emil Andersens bog *Olympiaden i Berlin*, der udkom kort tid efter legene.

Spørgsmål:

1. Hvordan beskriver kilden sejrsceremonierne?
2. Hvordan beskriver kilden dyrkelsen af Hitler?
3. Benyt f.eks. søgemaskiner som google.com til at finde informationer om, hvorvidt det er rigtigt, at Hitler nægtede at give sorte idrætsudøvere hånden.
4. Hvilket indtryk har legene haft på kildens afsender?

Når stadion var fyldt til randen, hvilket vil sige, når også alle ståpladserne på de øverste cementtrin var besat, kunne der være 120.000 tilskuere i det vældige Colosseum. Og så mange syntes at være hver eneste eftermiddag i atletikugen. (...)

I måneder inden legenes påbegyndelse havde samtlige siddepladser været udsolgt, og ståpladserne blev revet bort, da kampene nærmede sig. Hver dag kunne man i det olympiske hovedprogram læse: Olympia-Stadion ansverkauft [udsolgt]. (...)

Sejrsceremonierne, der som regel fulgte umiddelbart efter afslutningen af en konkurrence, havde et værdigt og festligt præg. De tre præmietagere med sejrherren i midten, tog opstilling på en æressokkel, på hvilken de med front mod flagmasterne saluterede de sejrende nationers bannere, som gik til vejrs samtidig med, at vinderens nationalsang spillede. Inden dette skete, havde præmietagerne på sokkelen modtaget deres olympiske medaljer af højtstående olympiade-officials, og hvidklædte "æresjomfruer" havde lagt krans om deres hoved. Ydermere havde sejrherren til minde om sin dåd modtaget et lille egetræ i urtepotte, bestemt til at medbringes og opbevares (plantes) i hans hjemland. (...)

Næsten hver dag var rigskansler Hitler på stadion. Han kom gerne ved 15-tiden. Når det rygtedes, at han var i anmarch, stormede tilskuerne på stadions sydside ud på terrasserne for at se deres forguede Führer arrive, og idet han indtog sin plads i æreslogen, samtidig med at galaklædte marinesoldater højste guldbroderede rigsbannere over logen, var så at sige hele stadions interesse koncentreret om hans person, alle de tyske tilskuere – sikkert altid i majoritet – rejste sig og hilste ham med fremstrakte hænder, medens taktfaste tordnende Heil-råb skar gennem luften.

Efter konkurrencens afslutning blev vinderen gerne ført op til Hitler-logen for der at modtage Rigs-kanslerens personlige lykønsning. Fra min plads var det mig umuligt at afgøre om det passede, men det blev sagt, at han ikke gav de sejrende negre hånden.

Tilskuerne så godt fra alle pladser i det mægtige amfiteater og opførte sig mønsterværdigt, når man kunne se bort fra den svulmende patriotisme og nationalstolthed, der gav sig så lydelig udslag, når som helst en tysker var med i kampen - og præmierækken. Man vil måske spørge, om den var mere udpræget, end den ville være ethvert andet sted, hvor tilskuernes store flertal tilhører én nation, men i så fald har jeg et fyldestgørende svar lige ved hånden. I Los Angeles var der forholdsvis endnu flere "indfødte" mellem tilskuerne, og de amerikanske idrætsmænd vandt endnu mere end Tyskerne her. Ikke desto mindre fordelte bifaldet for deltagerne sig ganske anderledes lige dér.

På stadion var alt ro, orden og disciplin, uden at man mærkede det mindste til bryskhed eller såkaldt prøjserånd. Kontrollørerne var venlige og forekommende, og de mange uniformer, man så (SA og SS-tropper) – dem så man kun, man mærkede dem ikke, undtagen når Hitler skulle til eller fra stadion.

I det hele taget var der meget lidt at udsætte på arrangementet og gennemførelsen af dette gigantiske atletikstævne. Og idrætsmændene sørgede for resten. De gjorde det til den store succes, som længe vil bevares i erindringen hos såvel deltagere som tilskuere.

Kilden er et uddrag fra Andersen, Emil. (1936). Olympiaden i Berlin. s. 21-26. 160 sider.